

INTEL·LIGENT RELECTURA

Escrits amb cinc anys de diferència, *El màgic d'Oz* (L. Frank Baum, 1900) i *Peter Pan* (James M. Barrie, 1904), van representar l'esforç més seriós d'adaptar la tècnica i les característiques del relat fantàstic (suposadament adreçat als xiquets) als nous temps. No ens pot estranyar, doncs, que *Ananda Dansa* a l'hora de dissenyar un espectacle de dansa per a la Sala Escalante, haja optat per adaptar l'obra de Baum. I això que la pel·lícula que el 1939 va protagonitzar Judy Garland significa un referent difícil d'obviar. Tanmateix, Edison i Rosàngeles Valls, els creadors de l'espectacle, han triat la via d'una versió molt diferenciada de la que se'ns proposava a aquell film. Una versió que potencia els aspectes intemporals (mítics) del relat enfront de les circumstàncies sociohistòriques i del racionalisme finisecular d'un text escrit el 1900. De la mateixa forma es recupera el que d'ironia té el relat original, tot defugint el sentimentalisme i la *caramelització* que Víctor Fleming va vessar a dojo al film esmentat.

Sobre aquest treballada versió, *Ananda Dansa* ha elaborat un muntatge on els efectes plàstics ens situen a cavall entre la tradició de la comèdia de màgia (amb els seus vols i escotillons) i els referents als llibres de contes fets a encuny, ben coneguts sens dubte pels xiquets. La música, de Pep Llopis, és un altre dels encerts de l'espectacle: sense concessions a la tradició del musical nord-americà, actual però fàcilment intel·ligible, fa l'ullet en ocasions a la música difosa pels *media* i aconsegueix de no fer-se mai embafosa. Una música, doncs, que serveix de plataforma perquè uns actors puguen ballar a plaer. I puguen fer-ho, evidentment, sense pseudo-infantilismes ni melindros: Susana Rodrigo fa una *Dorothy* ben actual i no gens blana, i a la resta de la companyia li passa exactament el mateix. Una proposta, en definitiva, que cal veure i gaudir.

